

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 61/2566

คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี นาย ท. ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21, พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 43, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2562 ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 870/2565 คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริษัท ป. จำกัด เป็นเจ้าของโครงการหมู่บ้าน พ. ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินเลขที่ 655/2534 ออกให้เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2534 ต่อมาในปีเดียวกันบริษัทฯ ได้ก่อสร้างรั้วกำแพงล้อมรอบโครงการหมู่บ้านบนที่ดินโฉนดเลขที่ 3331 และเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2535 บริษัทฯ ทำบันทึกข้อตกลงโอนกรรมสิทธิ์รั้วกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กพินาทรอบหมู่บ้านให้นาย ร. และ นาง ข. โจทก์ทั้งสองในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2562 เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการสาธารณสุข การคมนาคม การจราจร ความปลอดภัยของผู้ซื้อบ้านในโครงการ เนื่องจากนาย ร. โจทก์ที่ 1 เป็นกรรมการบริษัทฯ และเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2535 บริษัทฯ ได้จดทะเบียนแบ่งหักที่ดินบางส่วน รวมถึงที่ดินบริเวณที่รั้วกำแพงตั้งอยู่ด้วยให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ ที่ดินในส่วนดังกล่าวจึงมีสภาพเป็นทางที่ผู้อยู่อาศัยภายในหมู่บ้าน พ. ใช้เป็นทางเข้า - ออก สู่ถนนพิบูลย์สงครามซึ่งเป็นถนนสาธารณะสายหลัก ด้านนอกรั้วกำแพงหมู่บ้านดังกล่าวเป็นที่ดินของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2562 และเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ในคดีของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 870/2565 โดยที่ดินของผู้ร้องมีรั้วกำแพงพินาทปิดกั้นทางเข้า - ออก สู่ที่ดินโฉนดเลขที่ 3331 ซึ่งบริษัทฯ ได้แบ่งหักที่ดินบางส่วนให้เป็นทางสาธารณะ ต่อมา ผู้ร้องมีหนังสือขอให้เทศบาลนครนนทบุรีรื้อถอนรั้วกำแพงที่ปิดกั้นเพื่อเปิดเป็นทางเข้า - ออก สู่ทางสาธารณะ และยื่นขออนุญาตรื้อถอนอาคารจากนายกเทศมนตรีนครนนทบุรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ในคดีของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 870/2565 ซึ่งนายกเทศมนตรีในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21 มาตรา 22 ได้ออกใบอนุญาตให้รื้อถอนรั้วกำแพงเลขที่ 424/2555 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2555 จากนั้นผู้ร้องได้ทำการรื้อถอนรั้วกำแพงพินาทในส่วนที่กันที่ดินของผู้ร้องกับพวกตามใบอนุญาตดังกล่าวในส่วนปัญหาเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในรั้วกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กพินาทนั้น ศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตรงกันว่า การโอนกรรมสิทธิ์รั้วกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กให้แก่ นาย ร. และนาง ข. เกิดขึ้นก่อนการแบ่งหักที่ดินตามโฉนดเลขที่ 3331 เป็นทางสาธารณประโยชน์ รั้วกำแพงพินาทจึงไม่ตกเป็นส่วนควบของที่ดินตามโฉนดเลขที่ 3331 ที่รั้วกำแพงตั้งอยู่ รั้วกำแพงพินาทจึงไม่เป็นส่วนหนึ่งของทางสาธารณประโยชน์ แต่เป็นกรรมสิทธิ์ของนาย ร. และนาง ข. การที่นายกเทศมนตรีนครนนทบุรีออกใบอนุญาตรื้อถอนอาคารเลขที่ 424/2555 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2555 อนุญาตให้ผู้ร้องรื้อถอนรั้วกำแพงพินาทจึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ร้องได้รื้อถอนรั้วกำแพงพินาทตามใบอนุญาตดังกล่าว ศาลฎีกาจึงวินิจฉัยว่า ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อนาย ร. และนาง ข. โจทก์ทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน และศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า เป็นการกระทำละเมิดต่อนาย อ.

ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นประธานหมู่บ้าน พ. ที่รื้อกำแพงดังกล่าวตกอยู่ในภาระจำยอมเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินจัดสรร ตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 286 ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ข้อ 30 วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 43 จึงพิพากษาให้เทศบาลนครนนทบุรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะหน่วยงานที่นายกเทศมนตรีนครนนทบุรีสังกัดอยู่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้ออกใบอนุญาตให้รถยนต์อาคารโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 แต่ให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (ผู้ร้อง) ดังนั้นคำวินิจฉัยของศาลฎีกาและศาลปกครองสูงสุดในส่วนที่เกี่ยวกับกรรมสิทธิ์รื้อกำแพงพิพาทและการกระทำที่มีการทุบทำลายรื้อกำแพงพิพาทเป็นการกระทำละเมิดนี้จึงไม่ขัดแย้งกัน แต่การที่ศาลฎีกาพิพากษาให้ผู้ร้องกับพวกก่อสร้างรื้อกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กส่วนที่ถูกทุบทำลายให้กลับคืนสู่สภาพเดิม หากไม่ดำเนินการให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 60,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย นั้น ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่พิพากษาให้ยกฟ้องผู้ร้อง เนื่องจากจะมีผลขัดแย้งกันในส่วนความรับผิดของผู้ร้องว่าผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ 1 ในคดีของศาลฎีกาและเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ในคดีของศาลปกครองสูงสุดในมูลความเรื่องเดียวกันนั้น จะต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ให้ก่อสร้างรื้อกำแพงพิพาทหรือชดใช้ค่าเสียหาย หรือจะให้บังคับตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เมื่อคดีนี้ ผู้ร้องเป็นเอกชนซึ่งไม่อาจถูกฟ้องว่ากระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเอกชนด้วยกันต่อศาลปกครองได้ กรณีจึงให้บังคับตามคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชน จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2562 ระหว่าง นาย ร. ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน โจทก์ กับผู้ร้อง ที่ 1 กับพวกรวม 3 คน จำเลย ในส่วนที่พิพากษาให้ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ 1 ก่อสร้างรื้อกำแพงคอนกรีตเสริมเหล็กส่วนที่ถูกทุบทำลายให้กลับคืนสู่สภาพเดิม หากไม่ดำเนินการให้ผู้ร้องชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 60,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 870/2565 ระหว่าง นาย อ. ผู้ฟ้องคดี นางสาว ร. ที่ 1 กับพวกรวม 82 คน ผู้ร้องสอด กับ นายกเทศมนตรีนครนนทบุรี ที่ 1 กับพวกรวม 3 คน ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (ผู้ร้อง) และให้บังคับผู้ร้องตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2562

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/61/2566>